

**ՀԱՆՈՒՆ ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ
ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ ՍԱՆՄԱՆԱԴՐԱԿԱՆ ԴԱՏԱՐԱՆԻ
ՈՐՈՇՈՒՄԸ**

ՀՀ ՄԱՐԴՈՒ ԻՐԱՎՈՒՆՔՆԵՐԻ ՊԱՇՏՊԱՆԻ ԴԻՄՈՒՄԻ ՀԻՄԱՆ ՎՐԱ՝ «ՀԱՅՐԵՆԱԿԱՆ ՄԵԾ ՊԱՏԵՐԱՋՄԻ ՎԵՏԵՐԱՆՆԵՐԻ ՄԱՍԻՆ» ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ ՕՐԵՆՔԻ 1-ԻՆ ԵՎ 4-ՐԴ ՀՈԴՎԱԾՆԵՐԻ, ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ ԿԱՌԱՎԱՐՈՒԹՅԱՆ 2004թ. ՓԵՏՐՎԱՐԻ 5-Ի ԹԻՎ 207-Ն ՈՐՈՇՄԱՆ՝ ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ ՍԱՆՄԱՆԱԴՐՈՒԹՅԱՆԸ
ՀԱՄԱՊԱՏԱՍԽԱՆՈՒԹՅԱՆ ՀԱՐՑԸ ՈՐՈՇԵԼՈՒ ՎԵՐԱԲԵՐՅԱԼ ԳՈՐԾՈՎ

Քաղ. Երեւան

3 հունիսի 2011թ.

Հայաստանի Հանրապետության սահմանադրական դադարանք՝ կազմով.
Գ. Տարությունյանի (նախագահող), Կ. Բալյայանի, Ֆ. Թոփյանի, Մ. Թոփուլյանի,
Ա. Խաչագրյանի, Վ. Շովիաննիայանի, Շ. Նազարյանի (զեկուցող), Ա. Պետրոսյանի,
Վ. Պողոսյանի,

մասնակցությամբ՝

դիմողի ներկայացուցիչ Ա. Մաշինյանի,

գործով որպես պարասխանող կողմ ներգրավված՝ ՀՀ Ազգային ժողովի պաշտոնական ներկայացուցիչ՝ ՀՀ Ազգային ժողովի նախագահի խորհրդական Դ. Մելքոնյանի,

համաձայն Հայաստանի Հանրապետության Սահմանադրության 100-րդ հոդվածի 1-ին կետի, 101-րդ հոդվածի 1-ին մասի 8-րդ կետի, «Սահմանադրական դադարանի մասին» ՀՀ օրենքի 25, 38 և 68-րդ հոդվածների,

դրնբաց նիստում գրավոր ընթացակարգով քննեց «ՀՀ մարդու իրավունքների պաշտպանի դիմումի հիման վրա՝ «Հայրենական մեծ պատերազմի վերերանների մասին» ՀՀ օրենքի 1-ին և 4-րդ հոդվածների, ՀՀ կառավարության 2004 թվականի փեփրվարի 5-ի թիվ 207-Ն որոշման՝ Հայաստանի Հանրապետության Սահմանադրությանը համապատասխանության հարցը որոշելու վերաբերյալ» գործը:

Գործի քննության առիթը՝ ՀՀ մարդու իրավունքների պաշտպանի՝ 13.01.2011թ. ՀՀ սահմանադրական դադարան մուտքագրված դիմումն է:

Ուսումնասիրելով գործով զեկուցողի գրավոր հաղորդումը, դիմող եւ պարախանող կողմերի գրավոր բացաբրությունները, հետազոտելով «Հայրենական մեծ պատերազմի վեփերանների մասին» ՀՀ օրենքը, ՀՀ կառավարության 2004 թվականի փետրվարի 5-ի թիվ 207-Ն որոշումը, ՀՀ օրենսդրության այլ ակտեր, ինչպես նաև գործում առկա մյուս փաստաթղթերը, Հայաստանի Հանրապետության սահմանադրական դադարանը **Պ Ա Ր Զ Ե Յ.**

1. «Հայրենական մեծ պատերազմի վեփերանների մասին» Հայաստանի Հանրապետության օրենքն ընդունվել է ՀՀ Ազգային ժողովի կողմից 1998 թվականի դեկտեմբերի 2-ին, Հայաստանի Հանրապետության Նախագահի կողմից սպորագրվել՝ 1998 թվականի դեկտեմբերի 30-ին եւ ուժի մեջ է մտել 1999 թվականի հունվարի 1-ից:

«Հայրենական մեծ պատերազմի վեփերանների մասին» Հայաստանի Հանրապետության օրենքի՝ սույն գործով վիճարկվող 1-ին եւ 4-րդ հոդվածները համապատասխանաբար սահմանում են.

«Հոդված 1. Հայրենական մեծ պատերազմի վեփերաններ հասկացությունը

Սույն օրենքով՝ Հայրենական մեծ պատերազմի վեփերաններ (այսուհետք՝ վեփերաններ) են Հայաստանի Հանրապետության այն քաղաքացիներն ու Հայաստանի Հանրապետությունում մշղապես բնակվող այն անձինք, ովքեր մասնակցել են Հայրենական մեծ պատերազմին, ինչպես նաև պատերազմի դարիներին Լենինգրադի բլուկադայի մասնակիցները եւ Փաշիստական համակենդրոնացման ճամբարների նախկին անջափահաս գերիները։ Հայաստանի Հանրապետությունում ժամանակավորապես բնակվող կամ գրնվող Հայրենական մեծ պատերազմին մասնակցած օդարերկրյա քաղաքացիների եւ քաղաքացիություն չունեցող անձանց կարգավիճակը սահմանվում է Հայաստանի Հանրապետության միջազգային պայմանագրերով։

Հոդված 4. Վեփերանների սոցիալական պաշտպանվածության իրավունքը

Վեփերանների սոցիալական պաշտպանվածությունն իրականացվում է սույն օրենքով եւ իրավական այլ ակտերով սահմանված կարգով։

Վեփերաններն իրավունք ունեն պեփական պատվերի շրջանակներում սպանալ անվճար բժշկական օգնություն եւ բժշկական սպասարկում, ինչպես նաև արդույալ

պայմաններով սպանալ առողջարանային բուժման ուղեգրեր՝ զինծառայողների համար օրենքով սահմանված կարգով:

Վեպերաններին կեկվրաէներգիայից եւ դրանսպորտից օգբվելու նպագակով, իսկ հաշմանդամ վեպերաններին՝ նաև զազի, ջրամաքակարարման, ջրահեռացման եւ ջերմամաքակարարման վարձերը վճարելու համար դրվում է ամենամսյա դրամական օգնություն՝ Հայաստանի Հանրապետության կառավարության սահմանած կարգով եւ չափով:

Հաշմանդամ վեպերաններն իրավունք ունեն նաև՝

ա) («ա» կեպն ուժը կորցրել է 29.11.06 ՏՕ-224-Ն օրենքով).

թ) 50 տոկոս գեղջով վճարել բնակարանի, աղքահանության, հեռախոսի և ռադիոյի վարձերը.

գ) սպանալ անվճար պրոթեզավորում եւ վերականգնողական պարագաներ՝ Հայաստանի Հանրապետության կառավարության սահմանած կարգով:

Վեպերանն սպանում է ամենամյա պատվովճար՝ Հայաստանի Հանրապետության կառավարության սահմանած կարգով:

Պարզությարի գումարը հարկման ենթակա չէ եւ չի հաշվառվում վեբերանների կամ նրանց ընդունակությունների սոցիալական կարիքավորության ասդիմանը որոշելիս:

Սույն հոդվածով սահմանված արգոնությունների իրականացման ծախսերը ֆինանսավորվում են Հայաստանի Հանրապետության պետական բյուջեի, ինչպես նաև Հայաստանի Հանրապետության օրենսդրությամբ չարգելված այլ միջոցների հաշվին»:

Հայաստանի Հանրապետության կառավարության թիվ 207-Ն որոշումն ընդունվել է 2004թ. փետրվարի 5-ին, Հայաստանի Հանրապետության Նախագահի կողմից վավերացվել է 2004թ. մարտի 2-ին: Վյո որոշումը սահմանում է Հայրենական մեծ պատերազմի վեպերաններին, նրանց հավասարեցված անձանց և զոհվածների ընդունելիության օգնության նշանակման և վճարման կարգը:

ՀՀ կառավարության 2011թ. մայիսի 5-ի թիվ 672-Ն որոշմամբ թիվ 207-Ն որոշումն ուժը կորցրած է ճանաչվել: Միաժամանակ, ՀՀ կառավարությունը 2011թ. մայիսի 5-ին ընդունված «Զինծառայողներին եւ նրանց ընդունիքների անդամներին փրկող ամենամսյա դրամական օգնության չափերը՝ ըստ դրամական օգնություն սպանալու իրավունք ունեցող անձանց կափեզորիաների, դրամական օգնություն նշանակելու եւ վճարելու կարգը սահմանելու մասին» թիվ 668-Ն որոշմամբ վերակարգավորել է Հայ-

թենական մեծ պարերազմի վեպերաններին, նրանց հավասարեցված անձանց եւ զոհվածների ընդանիքներին դրամական օգնության նշանակման եւ վճարման կարգի հետ կապված հարաբերությունները՝ այդպիսի օգնություն սրանալու իրավունք ունեցող անձանց ցանկում ընդգրկելով նաև «Հայրենական մեծ պարերազմի մասնակիցների եւ հաշմանդամների, այլ պետությունների փարածքներում մարդական գործողությունների մասնակիցների, զոհված զինծառայողների ընդանիքների արգուությունների եւ երաշխիքների փոխադարձաբար ճանաչման մասին» ԱՊՀ շրջանակներում կնքված համաձայնագրով նախագրեսված այլ կարեգորիայի անձանց:

2. Դիմող կողմը վիճարկվող դրույթների սահմանադրականության վերաբերյալ ներկայացնելով փաստարկներ՝ գրնում է, որ ՀՀ Սահմանադրության 43-րդ հոդվածի 2-րդ մասի համաձայն՝ մարդու եւ քաղաքացու հիմնական իրավունքների եւ ազատությունների սահմանափակումները չեն կարող գերազանցել Հայաստանի Հանրապետության միջազգային պարբավորություններով սահմանված շրջանակները։ Հայաստանի Հանրապետության կողմից վավերացված՝ «Հայրենական մեծ պարերազմի մասնակիցների եւ հաշմանդամների, այլ պետությունների փարածքներում մարդական գործողությունների մասնակիցների, զոհված զինծառայողների ընդանիքների արգուությունների եւ երաշխիքների փոխադարձաբար ճանաչման մասին» 1994թ. ԱՊՀ համաձայնագրի գործողությունը դարձվում է քաղաքացիական եւ Հայրենական մեծ պարերազմների հաշմանդամների ու մասնակիցների, այլ պետությունների փարածքներում մարդական գործողությունների մասնակիցների, զոհված զինծառայողների ընդանիքների եւ անձանց այն դասերի վրա, որոնց, համաձայն նշված համաձայնագրին կից 1-ին հավելվածի, դրամադրված են արգուություններ նախկին ԽՍՀՄ օրենսդրությամբ։ Վյապիսով, ինչպես եզրակացնում է դիմող կողմը, «Հայրենական մեծ պարերազմի վեպերանների մասին» ՀՀ օրենքով եւ այլ իրավական ակտերով սահմանված արգուությունները չպետք է պակաս լինեն նշված համաձայնագրին կից 2-րդ հավելվածով սահմանված արգուությունների եւ երաշխիքների ծավալից։

Միաժամանակ, ըստ դիմող կողմի, վերոհիշյալ համաձայնագրի համակարգային վերլուծությունից բխում է, որ սահմանված արգուությունների մեծ մասի կիրառման ապահովման համար պահանջվում է ներպետական մակարդակով համապատասխան իրավական ակտի ընդունում՝ արգուության կիրառման կարգի նախագրեսմամբ։

Բացի դրանից, համաձայնագրին կից 2-րդ հավելվածով սահմանված են մի շարք արդունություններ, որոնք ընդհանրապես դեղ չեն գտել ՀՀ օրենսդրության մեջ կամ իրավահավասարության սկզբունքի խախտմամբ առանձին սոցիալական խմբերի համար սահմանվել են մասնակիորեն՝ հակասելով հանաձայնագրի պահանջներին։ Ըստ դիմող կողմից՝ համապարափառան արդունություններ սահմանող նորմագրի դրույթները հակասում են ՀՀ կողմից սրանձնված միջազգային պարտավորություններին՝ նաև արդունությունների բովանդակության համապարափառանության դեսանկյունից։

Դիմող կողմը գրնում է նաև, որ համաձայնագրի կիրառման բնագավառում առկա են նաև բազմաթիվ օրենսդրական բացեր եւ հակասություններ, մասնավորապես, 1994թ. ԱՊՀ համաձայնագրի 1-ին հավելվածով թվարկված բազմաթիվ դասերի անձինք, այդ թվում՝ 1994թ. ԱՊՀ համաձայնագրի 1-ին հավելվածի 2.3 կեդում նշվածները, չեն ներառվել «Հայրենական մեծ պատերազմի վետերանների մասին» ՀՀ օրենքի 1-ին հոդվածում, ինչպես նաև ՀՀ կառավարության 2004թ. փետրվարի 5-ի թիվ 207-Ն որոշմամբ Հայրենական մեծ պատերազմի վետերաններին հավասարեցված անձանց ցանկում։ Միևնույն ժամանակ, նշված անձինք իրավակիրառական պրակտիկայում դիպում են որպես պատերազմի վետերաններին կամ հաշմանդամ վետերաններին հավասարեցված անձինք եւ օգովում են ՀՀ օրենսդրությամբ վերջիններիս համար սահմանված արդունություններից (բացառությամբ ամենամյա պարվովճարի, որն օրենքով նախադասկած է միայն Հայրենական մեծ պատերազմին մասնակցած անձանց համար)։

3. Պարագայունող կողմ ներգրավված ՀՀ Ազգային ժողովի դիրքորոշման համաձայն՝ «Հայրենական մեծ պատերազմի վետերանների մասին» ՀՀ օրենքի վիճարկվող 4-րդ հոդվածում առկա իրավակարգավորումը չի կարող հակասել ՀՀ Սահմանադրության 14.1-րդ հոդվածում ամրագրված՝ օրենքի առջեւ բոլորի հավասարության սկզբունքին, քանի որ «օրենքի առջեւ հավասարության սահմանադրական սկզբունքն անհրաժեշտ է դիպարկել ոչ միայն իբրեւ զուր ձեւական հավասարություն, այլ իբրեւ իրավունքների ու ազատությունների օրենսդրական կարգավորման գնահավման սահմանադրական չափանիշ եւ, այս առումով, չպեսք է բացառել այդ սկզբունքի կիրառման դարբեր դրսեւորումների հնարավորություն, երբ ձեւական հավասարության հասպարումը կարող է հանգեցնել նյութական անհավասարության։ Մասնավորապես, գնդեսական եւ սոցիալական իրավունքների ու ազատությունների ձեւական հա-

վասարության դեպքում որոշակի կարեգորիայի սուբյեկտներ կարող են հայդնվել անհավասար կարգավիճակում...: Իրավահավասարության սկզբունքի խախորում կհամարվել, երբ միեւնույն կարգավիճակն ունեցող անձը ՀՀ Սահմանադրության 14.1-րդ հոդվածի 2-րդ մասում նշված որևէ հիմքով գրկվեր արդունությունից կամ առավելությունից: Մինչդեռ օրենքը առանց որևէ բացառության միեւնույն կարեգորիայի անձանց համար սահմանում է հավասար արդունություններ»:

Ըստ պարասիստանող կողմի՝ ՀՀ Ազգային ժողովի, վերոհիշյալ օրենքի վիճարկվող դրույթը չի հակասում նաև ՀՀ Սահմանադրության 37-րդ հոդվածով ամրագրված յուրաքանչյուրի՝ ծերության, հաշմանդամության, կերակրողին կորցնելու, գործազրկության եւ օրենքով նախարեսված այլ դեպքերում սոցիալական ապահովության իրավունքին, քանի որ «փվյալ դեպքում օրենքով սահմանվել են արդունություններ եւ առավելություններ որոշակի կարեգորիայի անձանց նկարմամբ: Ընդ որում, օրենքում նշված կարեգորիայի անձանց սոցիալական ապահովության իրավունքի իրականացման եղանակներն ու մեխանիզմները նախարեսված են այլ օրենքներով...»: Ըստ ՀՀ Ազգային ժողովի դիրքորոշման՝ «Տայրենական մեծ պարերազմի վեպերանների մասին» ՀՀ օրենքի վիճարկվող դրույթները չեն կարող հակասել ՀՀ Սահմանադրության 43-րդ հոդվածի 2-րդ մասին, քանզի օրենքի վիճարկվող դրույթի պարագայում իրավունքների սահմանափակման թույլագրելի կամ ոչ թույլագրելի շրջանակների մասին խոսել չի կարելի, քանի որ փվյալ պարագայում առկա է ոչ թե երաշխավորված իրավունք եւ դրա սահմանափակում, որը պեսք է համապարասիսնի սահմանափակման միջազգայնորեն սահմանված շրջանակներին, այլ առկա է որոշակի կարեգորիայի անձանց համար օրենքով սահմանված արդունություն:

Ըստ պարասիստանող կողմ ներգրավված ՀՀ կառավարության դիրքորոշման՝ «Տայրենական մեծ պարերազմի վեպերանների մասին» ՀՀ օրենքի եւ ՀՀ կառավարության 2004 թվականի փետրվարի 5-ի թիվ 207-Ն որոշման վիճարկվող դրույթները չեն հակասում ՀՀ Սահմանադրության 14.1-րդ, 37-րդ, 40-րդ հոդվածներին եւ 43-րդ հոդվածի 2-րդ մասին, քանի որ «ՀՀ կառավարության համապարասիսն որոշմամբ սահմանվել են որոշակի արդունություններ հավասարապես բոլոր նրանց համար, ովքեր ունեն հաշմանդամ վեպերանների եւ նրանց հավասարեցված անձանց կարգավիճակ», եւ որ ՀՀ Սահմանադրության 37-րդ հոդվածն իր ամբողջական արդացողումն է գրել վերոհիշյալ իրավական ակդերում: ՀՀ Սահմանադրության 43-րդ հոդվածի 2-րդ մասին վիճարկվող դրույթների անհամապարասիսնության վերաբերյալ ՀՀ կառավարությունը գրնում է, որ իրավական այդ ակդերով սահմանվում են ոչ թե սահմանա-

փակումներ, այլ գրամադրվում են արդունություններ որոշակի կապեգորիայի անձանց համար, եւ այդպիսիք չեն կարող դիմարկվել որպես հիմնական իրավունքների եւ ազագությունների սահմանափակումներ:

4. Սույն գործի քննության շրջանակներում սահմանադրական դարպարանն անհրաժեշտ է համարում վիճարկվող նորմափիվ ակտերի դրույթների սահմանադրականությունը գնահատելիս հիմք ընդունել.

- «**Միջազգային պայմանագրերի իրավաբանական ուժի եւ դրանցում ամրագրված նորմերի կիրառելիության սահմանադրական իրավակարգավորման բովանդակությունը,**

- **միջազգային պայմանագրերով եւ օրենքներով սահմանված՝ մարդու եւ քաղաքացու այլ իրավունքների ու ազագությունների երաշխավորման անհրաժեշտության սահմանադրական սկզբունքը,**

- **անձանց իրավունքները (այդ թվում՝ արդունությունները) իրականացնելու եւ պաշտպանելու պայմանները եւ կարգը բացառապես օրենքով սահմանելու վերաբերյալ ՀՀ Սահմանադրության 83.5-րդ հոդվածի պահանջը,**

- **մինչեւ սահմանադրական դարպարանում գործի դարպանությունը կամ դրա ընթացքում վիճարկվող իրավական ակտի կամ դրա դրույթի վերացման կամ ուժը կորցնելու իրավական հետեւանքների վերաբերյալ «Սահմանադրական դարպարանի մասին» ՀՀ օրենքի 60-րդ հոդվածի պահանջը:**

Սույն գործի առարկայի շրջանակներում վեգերանների սոցիալական պաշտպանության հետ կապված հարաբերությունների միջազգային իրավական կարգավորումն իրականացվում է «Հայրենական մեծ պատերազմի մասնակիցների եւ հաշմանդամների, այլ պետությունների բարածքներում մարդական գործողությունների մասնակիցների, զոհված զինծառայողների ընդունակությունների արդունությունների եւ երաշխիքների փոխադարձաբար ճանաչման մասին» 1994 թվականի ապրիլի 15-ին ԱՊՀ շրջանակներում կնքված համաձայնագրով, որը Հայաստանի Հանրապետության համար ուժի մեջ է մտել 1996 թվականի փետրվարի 26-ից: Այդ համաձայնագրի, «Հայրենական մեծ պատերազմի վեգերանների մասին» ՀՀ օրենքի եւ դրանց կարարումն ապահովելու կոչված՝ սույն գործով վիճարկվող ՀՀ կառավարության 2004 թվականի փետրվարի 5-ի թիվ 207-Ն որոշման, ինչպես նաև սոցիալական ապահովության բնագավառի ՀՀ օրենսդրության այլ ակտերի համադրված վերլուծությունը վկայում է, որ, մասնավորապես՝ հիշյալ համաձայնագրի 1-ին հավելվածի 2.3 կետով նախարարեսաված

անձինք, որոնց համար վերոնշյալ միջազգային համաձայնագրի համաձայն (2-րդ հոդված) պետք է նախադասվեին արդունություններ, դուրս են մնացել այդպիսի իրավակարգավորման շրջանակից: ՀՀ օրենսդրությունը նաև մասնակիորեն է անդրադառնել վերոհիշյալ համաձայնագրով նախադասված արդունությունների ողջ ծավալին:

5. ՀՀ Սահմանադրության 6-րդ հոդվածի 4-րդ մասի համաձայն միջազգային պայմանագրերը Հայաստանի Հանրապետության իրավական համակարգի բաղկացուցիչ մասն են: Եթե վավերացված միջազգային պայմանագրում սահմանվում են այլ նորմեր, քան նախադասված են օրենքներով, ապա կիրառվում են այդ նորմերը:

Սահմանադրափակական այդ նորմի բովանդակությունից հետեւում է, որ ՀՀ միջազգային պայմանագրերը նորմադիվ իրավական ակտեր են, որոնք ՀՀ իրավական համակարգի բաղկացուցիչ մասն են, այսինքն՝ բովանդակում են իրավակարգավորման համապարասիան բնագավառի սուբյեկտների համար վարքագի պարփառի կանոններ, ունեն ՀՀ օրենքներից եւ իրավական այլ ակտերից առավել բարձր իրավաբանական ուժ, ենթակա են պարփառի կարգման ՀՀ պետական եւ գեղական ինքնակառավարման բոլոր մարմինների ու պաշտոնադար անձանց կողմից ՀՀ ողջ գործադրում:

Օրենքի նկատմամբ ՀՀ միջազգային պայմանագրերի գերակայության սահմանադրական սկզբունքն ամրագրված է ՀՀ գործող օրենսդրության բազմաթիվ ակտերում, այդ թվում՝ նաև «Հայրենական մեծ պատերազմի վեփերանների մասին» ՀՀ օրենքի 3-րդ հոդվածում, որն ուղղակիորեն սահմանել է, որ «**Եթե ՀՀ միջազգային պայմանագրերով սահմանված են այլ նորմեր, քան նախադասված են սույն օրենքով, ապա կիրառվում են միջազգային պայմանագրերի նորմերը»:**

ՀՀ Սահմանադրության 83.5-րդ հոդվածի 1-ին կետի համաձայն բացառապես ՀՀ օրենքներով են սահմանվում անձանց իրավունքներն իրականացնելու եւ պաշտպանելու պայմանները եւ կարգը: Սահմանադրական դադարանը գրնում է, որ այդ նորմադիվ դրույթի բովանդակությունից ոչ միայն բխում է անձանց իրավունքների իրացման ու պաշտպանության հետ կապված հարաբերությունները հավելապես օրենքով կարգավորելու, այլև այդ հարաբերությունները լիարժեք են, առաջին հերթին՝ իրավունքի սկզբունքներին համապարասիան կարգավորելու սահմանադրափակական պահանջ:

ՀՀ Սահմանադրության 42-րդ հոդվածի համաձայն Սահմանադրությամբ ամրագրված՝ մարդու եւ քաղաքացու իմնական իրավունքները եւ ազատությունները

չեն բացառում օրենքներով եւ միջազգային պայմանագրերով սահմանված այլ իրավունքներ եւ ազարություններ: **«Սահմանադրության 44-րդ հոդվածի համաձայն հիշյալ իրավակարգավորումը սահմանափակման ենթակա չէ: Սահմանադրական դափարանը գրնում է, որ այդպիսի իրավունքներից եւ ազարություններից (այդ թվում՝ արդունություններից) օգտվելը նույնպես անձի իրավունք է, որը ենթակա է երաշխավորման ու պաշտպանության ներառյական օրենսդրությամբ: **Միաժամանակ, օրենքով եւ իրավական այլ ակտերով չեն կարող բացառվել միջազգային որեւէ պայմանագրով նախադեսված իրավունքներ ու ազարություններ (այդ թվում՝ արդունություններ) կամ սահմանափակվել այդպիսիք:****

«Սահմանադրության վերոհիշյալ նորմերի սահմանադրափակական բովանդակության բացահայտման և իրավակիրառական պրակտիկայում դրանց միակերպ ընկալումն ապահովելու անհրաժեշտության հետ միաժամանակ, սահմանադրական դափարանը կարեւորում է նաև Սահմանադրության նորմերի անմիջական գործողության վերաբերյալ **«Սահմանադրության 6-րդ հոդվածի 1-ին մասի սկզբունքային պահանջը եւ դրա անվերապահ կարարման անհրաժեշտությունը:**

6. Անդրադառնալով «Հայրենական մեծ պատերազմի վերաբերանների մասին» **«օրենքի վիճարկվող դրույթների սահմանադրականության խնդրին՝ սահմանադրական դափարանն արձանագրում է, որ օրենսդրի խնդիրն է Հայաստանի Հանրապետության սպանձնած միջազգային պարփակավորությունների շրջանակներում օրենքով նախադեսել անհրաժեշտ իրավակարգավորումներ՝ ապահովելու համար այդ պարփակությունների կարարումը միջազգային իրավունքի սկզբունքներին եւ նորմերին, հետքեւաբար՝ նաև **«Սահմանադրության 9-րդ հոդվածում ամրագրված սկզբունքին համապատասխան, որոնք միրված լինեն ոչ միայն պետությունների հետ բարիդրացիական եւ փոխահավելվ հարաբերություններ հասպարելու, այլև անձանց իրավունքները երաշխավորված պաշտպանելու նպարակին: Սահմանադրական դափարանը գրնում է, որ «Հայրենական մեծ պատերազմի մասնակիցների եւ հաշմանդանների, այլ պետությունների բարածքներում մարդկան գործողությունների մասնակիցների, գոհիկած գինծառայողների ընդունակությունների եւ երաշխիքների փոխադարձաբար ճանաչման մասին» 1994 թվականի ապրիլի 15-ին **ԿՊԴ շրջանակներում կնքված համաձայնագրի դրույթների ոչ լիարժեք իրացումը պայմանագրոված է ոչ թե վերոհիշյալ օրենքի վիճարկվող դրույթների սահմանադրականութ-******

յան խնդրով, այլ իրավակիրառական պրակտիկայում այդ նույն օրենքի 3-րդ հոդվածի նորմատիվ պահանջի անդամամբ:

ՀՀ սահմանադրական դադարանն իր ՍԴՈ-668 որոշմամբ (5-րդ կեզ) արձանագրել է, որ «Նայրենական մեծ պարերազմի վեպերանների մասին» ՀՀ օրենքը սահմանելով «Նայրենական մեծ պարերազմի վեպերաններ» հասկացությունը, չի անդադարձել համաձայնագրի թիվ 1 հավելվածի 2.3. կետում նշված անձանց, եւ որ իրավակիրառական պրակտիկայում «պարերազմի վեպերաններ» հասկացությունը մեկնաբանելիս՝ անվերապահորեն պետք է հիմք ընդունել նաև համաձայնագրի թիվ 1 հավելվածի 2.3. կետի դրույթները: Սահմանադրական դադարանն արձանագրում է, որ ինչպես վկայում է իրավակիրառական պրակտիկան, ՍԴՈ-668 որոշման հիշյալ պահանջը չի իրացվել: Միաժամանակ, սահմանադրական դադարանը գրնում է, որ իրավակիրառական պրակտիկայում հիշյալ օրենքի 3-րդ հոդվածի նորմատիվ պահանջը պետք է հաշվի առնվի ոչ միայն «պարերազմի վեպերաններ» հասկացության, այլև անձանց նկարմամբ համաձայնագրով նախադեսված արդունությունները լրիվ ծավալով կիրառելու առնչությամբ: Անդրադառնալով պարասխանող կողմի (ՀՀ կառավարություն) հայրենածանության այն դիրքորոշմանը, համաձայն որի՝ «ՀՀ Սահմանադրական դադարանի 28.11.2006թ. թիվ ՍԴՈ-668 որոշման 5-րդ կետում արդարադատության մասին» հավելվածը այն դիրքորոշումները նորից հաշվի առնելու անհրաժեշտություն չկա», սահմանադրական դադարանն արձանագրում է, որ, վերահասպարելով ՍԴՈ-943 որոշմամբ արդարադատության մասին դիրքորոշումները, իրավակիրառական պրակտիկան պարփակվոր է հաշվի առնել իրավական ակդերի (դրանց առանձին դրույթների) սահմանադրական բովանդակության վերաբերյալ սահմանադրական դադարանի արդարադատության մասին դիրքորոշումները: Սահմանադրական դադարանը գրնում է, որ այլ պրակտիկայի ձեւավորումը կիակասի ՀՀ Սահմանադրությամբ ամրագրված՝ սահմանադրական կարգի հիմնարար սկզբունքներին:

7. ՀՀ Սահմանադրության 85-րդ հոդվածի 2-րդ մասի համաձայն՝ ՀՀ կառավարությունն ընդունում է որոշումներ՝ ապահովելու համար նաև միջազգային պայմանագրերի եւ օրենքների կադրարումը Հայաստանի Հանրապետության ամբողջ քարածքում:

ՀՀ կառավարության սահմանադրական պարփականությունն է իր որոշմամբ սահմանել «Նայրենական մեծ պարերազմի մասնակիցների եւ հաշմանդամների, այլ պետքությունների դադարադրությունը մարդարական գործողությունների մասնակիցների,

զոհված զինծառայողների ընդամենքների արդունությունների եւ երաշխիքների փոխադարձաբար ճանաչման մասին» 1994 թվականի ապրիլի 15-ին ԱՊՀ շրջանակներում կնքված համաձայնագրի, ինչպես նաև «Հայրենական մեծ պատերազմի վերերանների մասին» ՎՎ օրենքի դրույթների կափարման կարգն ու պայմանները՝ այնպիսի ծավալով ու բովանդակությամբ, ինչպիսին անմիջականորեն բխում է այդ ակտերից եւ Սահմանադրությամբ ու օրենքներով իրեն վերապահված լիազորություններից՝ հաշվի առնելով նաև սահմանադրական դադարանի ՍԴՈ-668 որոշման 5-րդ կետում արդահայտված դիրքորոշումը:

Վերոհիշյալ համաձայնագրի եւ օրենքի, ինչպես նաև Հայրենական մեծ պատերազմի վերերանների սոցիալական ապահովության հետ կապված հարաբերությունները կարգավորող օրենսդրության այլ ակտերի դրույթների համադրված վերլուծությունը վկայում է, որ 2004 թվականի փետրվարի 5-ի թիվ 207-Ն որոշմամբ ՎՎ կառավարությունը լիարժեք պայմաններ չի նախապեսել Հայրենական մեծ պատերազմի վերերանների, նրանց հավասարեցված անձանց, զոհված զինծառայողների ընդամենքների՝ ՎՎ միջազգային պայմանագրով եւ «Հայրենական մեծ պատերազմի վերերանների մասին» ՎՎ օրենքով սահմանված արդունությունների եւ երաշխիքների ամբողջական իրացումն ապահովելու համար: ՎՎ կառավարությունը չի անդրադարձել նաև ՎՎ սահմանադրական դադարանի ՍԴՈ-668 որոշման կափարման ապահովմանը: Մասնավորապես՝ կառավարության հիշյալ որոշման իրավակարգավորման շրջանակներից դուրս են թողնվել ՎՎ միջազգային համաձայնագրով պատերազմի հաշմանդամ համարվող որոշակի թվով անձինք (հիշյալ համաձայնագրի 1-ին հավելվածի 2.3 կետ), որոնք նախկինում օգտվել են պատերազմի հաշմանդամների համար նախագրեսաված արդունություններից: ՎՎ կառավարության 05.02.2004թ. թիվ 207-Ն որոշմամբ նախկին որոշումները ուժը կորցրած ճանաչելով եւ հիշյալ անձանց համար դրամական փոխադրուցում չնախագրեսաված դրամունքի արգելափակում: Ընդ որում, ՎՎ դադարական պրակտիկան նույնպես փասթել է, որ պատերազմի հաշմանդամ ճանաչելու վերաբերյալ քաղաքացիների պահանջը հսկակ իր լուծումն է սպացել «Հայրենական մեծ պատերազմի մասնակիցների եւ հաշմանդամների, այլ պետությունների դրամածներում մարդարական գործողությունների մասնակիցների, զոհված զինծառայողների ընդամենքների արդունությունների եւ երաշխիքների փոխադարձաբար ճանաչման մասին» 1994 թվականի ապրիլի 15-ին ԱՊՀ շրջանակներում կնքված համաձայնագրում, սակայն հենվելով ՎՎ կառավարության՝ սույն գործով վեճի առարկա որոշման վրա՝ չի բավա-

բարվել քաղաքացիների հայցադիմումը՝ իրենց արդունությունները պահպանելու կամ դրամական փոխհարուցում դալու հարցով:

«Ասահմանադրական դադարանը հիմնավոր է համարում դիմող կողմի դիրքորոշումը՝ ՀՀ կառավարության 2004 թվականի փետրվարի 5-ի թիվ 207-Ն որոշման սահմանադրականության վերաբերյալ, գրնելով, որ, դեկավարվելով ՀՀ Սահմանադրության 6-րդ (1-ին և 4-րդ մասեր), 42-րդ (1-ին մաս), 44-րդ, 85-րդ (2-րդ մաս) հոդվածներով, ինչպես նաև «Հայրենական մեծ պատերազմի վերաբերաների մասին» ՀՀ օրենքի 4-րդ հոդվածի պահանջներով, ՀՀ կառավարությունը պարփակոր էր իր որոշմամբ ապահովել Հայրենական մեծ պատերազմի վերաբերաների և նրանց հավասարեցված անձանց սոցիալ-վիճակական արդունությունների գործողությունը կամ դրանց դրամական փոխհարուցումը՝ նաև այն կարեգորիայի անձանց համար, որը նախադասված է հիշյալ համաձայնագրի 1-ին հավելվածի 2.3 կեպում։

Միաժամանակ, սահմանադրական դադարանն ի գիրություն է ընդունում այն հանգամանքը, որ ՀՀ կառավարությունն իր՝ 2011թ. մայիսի 5-ի թիվ 672-Ն որոշմամբ սույն գործով վիճարկվող թիվ 207-Ն որոշումն ուժը կորցրած է ճանաչել։ Իր՝ 2011թ. մայիսի 5-ին ընդունված «Զինծառայողներին և նրանց ընդունիքների անդամներին պրվող ամենամսյա դրամական օգնության չափերը՝ ըստ դրամական օգնություն սպանալու իրավունք ունեցող անձանց կարեգորիաների, դրամական օգնություն նշանակելու և վճարելու կարգը սահմանելու մասին» թիվ 668-Ն որոշմամբ ՀՀ կառավարությունը վերակարգավորել է Հայրենական մեծ պատերազմի վերաբերաներին, նրանց հավասարեցված անձանց և զոհվածների ընդունիքներին դրամական օգնության նշանակման և վճարման կարգի հետ կապված՝ 2011 թվականի հունվարի 1-ից հետո ծագած հարաբերությունները։ Նման օգնություն սպանալու իրավունք ունեցող անձանց ցանկում ընդգրկվել են նաև «Հայրենական մեծ պատերազմի մասնակիցների և հաշմանդամների, այլ պետքությունների փարածքներում մարդական գործողությունների մասնակիցների, զոհված զինծառայողների ընդունիքների արդունությունների և երաշխիքների փոխադարձարար ճանաչման մասին» ԱՊՀ շրջանակներում կնքված համաձայնագրով նախադասված անձանց։

Ելնելով գործի քննության արդյունքներից և դեկավարվելով Հայաստանի Հանրապետության Սահմանադրության 100-րդ հոդվածի 1-ին կեպով, 102-րդ հոդվածով, «Սահմանադրական դադարանի մասին» Հայաստանի Հանրապետության օրեն-

քի 60-րդ հոդվածի 2-րդ կեպով, 63-րդ, 64-րդ և 68-րդ հոդվածներով, Հայաստանի Հանրապետության սահմանադրական դատարանը **Ո Ր Ո Շ Ե Յ**.

1. «Հայրենական մեծ պարերազմի վեգերանների մասին» ՀՀ օրենքի 1-ին և 4-րդ հոդվածները համապատասխանում են Հայաստանի Հանրապետության Սահմանադրությանը:

2. Հայաստանի Հանրապետության Սահմանադրության 3-րդ հոդվածին (2-րդ մաս), 85-րդ հոդվածին (2-րդ մաս), 43-րդ հոդվածին (2-րդ մաս) հակասող ճանաչել ՀՀ կառավարության 2004 թվականի փեքրվարի 5-ի թիվ 207-Ն որոշումը՝ «Հայրենական մեծ պարերազմի մասնակիցների և հաշմանդամների, այլ պետքությունների փարածքներում մարդական գործողությունների մասնակիցների, զոհված զինծառայողների ընդունակությունների արդիությունների և երաշխիքների փոխադարձաբար ճանաչման մասին» 1994 թվականի ապրիլի 15-ին ԱՊՀ շրջանակներում կնքված և Հայաստանի Հանրապետության համար 1996 թվականի փեքրվարի 26-ից ուժի մեջ մտած համաձայնագրի 1-ին հավելվածի 2.3 կեպում նշված անձանց իրավունքների իրացման կարգ չնախադրեալու և այդ իրավունքներն արգելափակելու մասով հաշվի առնելով սույն որոշման պարագանական մասի 6-րդ և 7-րդ կեպերում արդահայրված իրավական դիրքորոշումները և ի գիտություն ընդունելով ՀՀ կառավարության 2011 թվականի մայիսի 5-ի թիվ 668-Ն որոշումը:

3. Հայաստանի Հանրապետության Սահմանադրության 102-րդ հոդվածի 2-րդ մասի համաձայն սույն որոշումը վերջնական է և ուժի մեջ է մտնում իրապարակման պահից:

ՆԱԽԱԳԱՎՈՐ

Գ. ՀԱՐՈՒԹՅՈՒՆՅԱՆ

3 հունիսի 2011 թվականի
ՄԴԱ-966